

ת"ד 6701/08/13 - מדינת ישראל נגד אליעזר ליפשיץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6701-08-13 מדינת ישראל נ' ליפשיץ
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליעזר ליפשיץ

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.7.12, בשעה 15:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב רודנסקי, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב לוי אשכול, לא עצר רכבו על מנת לאפשר להולכת רגל, שחצתה את הכביש במעבר חציה המסומן במקום, מכיוון צפון לכיוון דרום ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידה דליה פלבסקי, הולכת הרגל המעורבת וכן הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 - תעודה רפואית

ת/2 - סקיצה שערכה העדה

ת/3 - תע"צ, סקיצה ותרשים

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

ביום 25.7.12, בשעה 15:30 לערך, חצתה העדה את מעבר החצייה שבצומת הרחובות לוי אשכול-רודנסקי בתל אביב, מכיוון צפון לכיוון דרום, הבחינה ברכב הנאשם כאשר הוא בנסיעה איטית, במרחק של 60-70 מטרים ממנה ובהגיעה לאמצע המעבר, לא עצר הנאשם רכבו ופגע בה.

כתוצאה מהפגיעה, הועפה העדה קדימה, מספר מטרים ונחבלה בגופה, חבלות שעניינן סימני שפשוף/חיכוך בידה ורגלה.

העדה טענה כי ניגשה לקבלת טיפול רפואי רק בחלוף יומיים והגישה תלונה במשטרה רק בחלוף 5 ימים, לאחר שהכאבים מהם סבלה לא חלפו ולאחר שקיבלה ייעוץ רפואי ומשפטי.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור, עבר את מעבר החצייה ופתאום הבחין במישהי שוכבת לפני הרכב. הנאשם הכחיש מכל וכל כי פגע בהולכת הרגל וטען כי לא הייתה תאונת דרכים וכי יש אנשים שזורקים עצמם לפני מכוניות, מטעמי ביטוח.

הנאשם נחקר והעיד כי לא הבחין בהולכת הרגל עד לשלב בו שכבה לפני רכבו וזאת אירע במרחק של 2-3 מטרים אחרי מעבר החצייה.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי אינו טוען שהולכת הרגל צנחה משמיים, אך מאידך, אין לו הסבר לכך שהבחין בה רק כאשר היא נמצאת במרכז הכביש.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות הצדדים ועיינתי בראיות המאשימה, לא נותר ספק בליבי כי אכן אירעה תאונת דרכים וכי האחריות לגרם התאונה, רובצת לפתחו של הנאשם.

עדת התביעה העידה כי חצתה את הכביש במעבר חציה, לאחר שהבחינה ברכב הנאשם במרחק ובנסיעה איטית וכי בהגיעה למרכז המעבר, פגע בה רכב הנאשם והפילה לכביש.

לדבריה, לאחר התאונה, יצא הנאשם מרכבו ואמר לה כי הוא מצטער ולא ראה אותה בכלל.

הנאשם העיד כי לא הבחין בהולכת הרגל עד לשלב בו, לדבריו, "הייתה מונחת על הכביש" ובכך מתבטאת רשלנותו במקרה שבנדון, שכן, אין זה מדרכם של הולכי רגל להיות מונחים על הכביש ועל נהג זהיר להבחין בהולך רגל במהלך

התקדמותו לעבר הכביש ובתוך הכביש.

בבש"פ 7578/00, קבע כבוד השופט חשין:

"נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור. וכך, רכב הפוגע בהולך רגל המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה, מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר, ומשפגע בהולך הרגל, חייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות".

שדה הראיה בכיוון בו הנאשם נסע היה פתוח וללא כל הפרעה ולמרות זאת, לא הבחין, כאמור בהולכת הרגל, טרם שירדה לכביש ולא סיפק כל הסבר מניח את הדעת לכך.

בע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נ' מ"י, נקבע:

"הלכה ידועה היא שמעבר חצייה הוא מקום מבטחו של הולך הרגל. נהג חייב להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חצייה, לסרוק את מלוא רוחבו של המעבר, כדי לאתר הולכי רגל החוצים, או המבקשים לחצות, ואף לבלום את רכבו באם יצא כאלה...".

כאמור לעיל, גרסת המאשימה לפיה התאונה אירעה על גבי מעבר החצייה או בסמוך לו, לא נסתרה, שכן גם לדברי הנאשם, הוא הבחין בהולכת הרגל, לראשונה, כאשר היא שוכבת על הכביש, במרחק של 2-3 מטרים ממעבר החצייה, דבר העולה בקנה אחד עם עדות הולכת הרגל, לפיה לאחר שנפגעה מרכב הנאשם, על גבי מעבר החצייה, נהדפה מעט קדימה.

גרסת הנאשם, בתמצית, הנה שהולכת הרגל נמצאה "מונחת על הכביש" לפתע.

בע"פ 6260/02 ציון ציון נ' מ"י, קבע כבוד הש' גל:

"לאחר שהתביעה עמדה בנטל הראשוני, באופן שמתקיים בראיותיה הפוטנציאל המספיק לשם הרשעה, עובר כאמור הנטל המשני אל שכמי הנאשם. למזער עליו לעורר את הספק הסביר. לשם כך עליו להציג קו הגנה ממשי וריאלי, שאינו בגדר הדמיון בלבד. בהצגת אפשרות תיאורטית לספק כלשהו - לא סגי (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מ"י, פ"ד מז(4) 221, 651 מול ב'ז'). לטיבו של הספק הסביר, כאפשרות מתקבלת על הדעת בלבד, עמד השופט קדמי בספרו הנ"ל (עמ' 1238):

"אפשרות 'מתקבלת על הדעת', לאמור: אפשרות ממשית שיש לה אחיזה בחומר הראיה, להבדיל מ'השערה', נטולת בסיס בראיות, או קלוטה מן האוויר, או כזו שאינה אלא בבחינת אפשרות תיאורטית גרידא".

על משמעות סבירותו של הספק נאמר: "שילובה של אמת מידה אובייקטיבית לתוך ההערכה הסובייקטיבית של העובדות, על-מנת ש'זו תציב לה תחומים ותסייע ביצירת אמצעי סינון שיוסיפו יסוד אובייקטיבי המושתת על אדני הסבירות" (ע"פ 5133/96 פלוני נ' מ"י, פ"ד נ(3) 424, 432 מול א')."

אין בגרסה הנאשם כדי לעורר ספק סביר, שכן אין מדובר בקו הגנה "ממשי וריאלי", אלא בטענה חסרת סבירות ומשוללת בסיס ותימוכין.

הנאשם התרשל, לא נתן דעתו לדרך ולכן לא הבחין בהולכת הרגל לפני הפגיעה, שכן לא תיתן מחלוקת כי הולכת הרגל הגיעה מנקודה כלשהי למרכז הכביש והנאשם לא הבחין בה במהלך פרק זמן זה, מבלי שידע להסביר מדוע.

יתרה מזו, בהודעתו במשטרה, ת/4, מסר הנאשם כי "כאשר עברתי עם הרכב את מעבר החצייה, לפתע ראיתי בחורה נופלת לי על הכביש. עצרתי את האוטו אבל אני לא פגעתי בהולכת הרגל....הולכת הרגל נפלה קרוב מאוד מחזית הרכב....היא נפלה לפני חזית האוטו...".

גרסה זו של הנאשם, אינה סבירה כלל ועיקר, שכן, אם הבחין בהולכת הרגל רק לאחר שנפלה לפני חזית רכבו ובקרבה ממשית לרכב ואז בלם את הרכב, לא ייתכן שלא פגע בה ולו קלות, שכן רכב אינו נבלם על אתר אלא נזקק למרחק מסוים לצורך עצירה סופית.

באשר למהות החבלה שנגרמה להולכת הרגל, ניתן רק לברך על תוצאותיה הקלות של התאונה ואין בכך כדי להפחית מאחריותו של הנאשם לגרם התאונה.

בתעודה הרפואית, ת/1, שהוגשה בהסכמת הנאשם, ציין ד"ר דביר כי האבחנה היא "תאונת דרכים" וכי נמצא שפשוף בקרסול שמאל של הולכת הרגל. די בכך כדי להוות חבלה גופנית לצורך התיק שבפני.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה